

Dva prazna klasa.

e že tako in je, da otroci, ki bi jim bilo najbolj treba, najmanj poslušajo v šoli. To je pa tudi znano v otroškem svetu, da hočejo biti oni, ki so v šoli zadnji, na vasi prvi. Prazen klas pač najvišje dviga glavo, ker je lahka.

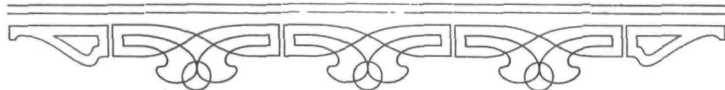
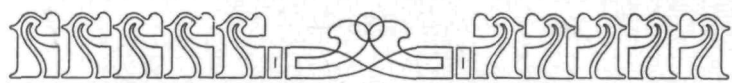
Da je bil take vrste šolar tudi Draževčev Matic, ugame lahko vsakdo, kdor pogleda njegovo podobo. Takole po konci je stopal po vasi, klobuk nekoliko po strani, ki brez perja ni bil nikoli.

No, v ustih pa pšeničen klas! Ponosno ga je utrgal na sosedovi njivi, vtaknil v usta in jo mogočno mahnil po vasi. Pa samo danes tako. Videli smo ga pa že tudi, ko se je kadilo za njim. Znal je namreč bolj držati cigareto kot pa pisalo.

Kakor je bil na vasi ponosen in oblasten, toliko je bil pa v šoli krotak in ponižen pri izpraševanju. Nič pravdanskega se ni zvedelo od njega. Kot kak hlapec, tako velik je sedel poleg Ločnikovega Matevžka; vendar je Matevžkova glavica imela vse kaj drugega v sebi kot Matičeva.

O, kolikokrat so bili njegovi odgovori v šoli v razvedrilo, saj jo je pa v svoji nevednosti tako napačno zaval, da otročički niso mogli smeha zadrževati. Njemu ni bila nikaka težava narediti iz Heroda Judeža Iškarijota ali iz sv. Jožefa nebeškega Očeta ali ustvariti ribe pod nebom in ptice v vodi itd.

Pri gospodu učitelju je bilo istotako. Iz trikrat pet je naredil samo deset, iz dvakrat tri pa osem. Ako je narisal konju noge in kravi rilec, ni bilo pri njegovih nepazljivosti nič izvanrednega. Le v enem predmetu je daleko presegal vse svoje součence po spretnosti, namreč v telovadbi. Nihče ni znal tako skakati, nihče tako plezati, nihče tako prevračati kozolcev kot Matija Draževac. Na to je bil pa tudi ponosen. Še to ga ni nič dražilo, če so mu učitelj katerikrat pomenljivo zakl'cali: „Skakati znaš pa res dobro; to se vidi, da si — lehák!“ Nič ni mislil Matic pri teh besedah.

Šele, ko so čitali berilo „Prazni klas“, se mu je nekaj posvetilo, zakaj so učitelj rekli, da je tudi on lehak. Odtedaj pa ni nič več skakal kot prej, pa tudi s klasom v ustih ga ni bilo več videti na vasi. F. G.

Pastirica Ružena.

Pri zločestih ljudeh je služila sirota - pastirica Ružena.

Lepega poletnega večera je bilo, ko je prignala domov čedo ovac, vsa objokana in zateklih lic. Pogrešila je namreč lepo, črnopisano ovčico in se je bala zločestega gospodarja, hudobne gospodinje.

A niso genile njene biserne sôlze trdih src. Takoj drugo jutro je morala navezati culico.

„Hajdi, nemarnica, kamor ti drago! Samo ne povrni se nikoli — nikdar več pred naše oči!“

Romala je izgnanka v solnčno jutro žalostna in objokana. Zvedavo so se ozirale dehteče cvetke v njena prepala lica in v motne oči. In celo njim so oroseli pestri kelihi od tuge in bolesi.

Prišla je čez uro in minuto do šumečega gozda. Gladka in razhojena steza je vodila med hrapavimi debli in se je izgubila v nedogledni šumi.

Zavila je Ružena v gozd. Smreke in jelke so šepetale nad njo vztočne bajke in so se klanjale medsebojno. Tuintam je pala tudi biserna rosica na stezo.

In že se je čul srebrn glas... kakor bi nekdo pozvanjal sredi gozdne tišine... bim-bom... bim-bom...

Ružena je drhté slušala srebrne zvôke. Zdelo se ji je, da se je sklonilo večno nebo nad gozdom in so zapeli krilatci svoj božanski spev. In spela je neutrudno dalje po gladko razhojeni stezi. Vedno glasnejši in lepši zvoki so ji božali sluh.